

и тогази се радувахъ, че имамъ една стая, която ще бжде добра за прѣзъ зимата. А пакъ, ето що ми рече една сутрина вардачятъ: «Доде ми заповѣдъ да ви прѣмвѣнѣхъ стаята.

« — За кждѣ да иджъ?

« — Твърдѣ близо отъ тука, у една по хладна стая.

« — И защо не се е мислило, когато умирахъ отъ топлина, когато въздухътъ бѣше пълненъ съсъ комари и одърътъ ми потънжлъ отъ дървеници?

« — Не приехъ по напрѣдъ заповѣдта.

« — Търпѣнѣе, и да вървимъ.»

Съсъ сичкитѣ мжки, които бѣхъ истеглилъ въ тая тъмница, жялно ми бѣше да я оставж, нѣ само защото за зимно врѣме щеше да бжде добра, нѣ още за толкосъ други причини: тамъ имахъ тия мравки, които обичяхъ, и които храняхъ, ще го кажѣхъ, защото думата е смѣшна, съсъ една бащинска грижя. Отъ нѣколко дена тая паяжина, за която говорихъ, и която ми бѣше драга, бѣше исчезнжла, не знамъ защо. Нѣ казвахъ: «Може да си припомни за мене, и ще доде пакъ. — А пакъ, днесъ като си отивамъ, може, като доде, да намѣри тъмницата празна; или пакъ да се намѣри други затворникъ, който неприятель на паяжинитѣ, ще развали това хубаво платно, или ще стжпче съсъ крака горкото това животно! И сѣтихъ тая тъмница не бѣше ли като украсена съсъ присѣтствието на Занзе. На тоя прозорець тя се опираше често, и свалеше за мравкитѣ ми бесчетъ трушички отъ хлѣбъ. Тамъ имаше тя обичай да сѣда; тука, тя имаше съсъ мене тая прикаска, тамъ друга, тамъ, съсъ лакатятъ си упрѣна на масата ми, имаше очитѣ си пълни съсъ слзи!»

Тъмницата, която ми дадохж, бѣше и тя подъ